

SARI MENDİL MAVİ OYA

Sevdanın ateşle imtihanı...

ROMAN

AHMED
GÜNBAY
YILDIZ

SARI MENDİL & MAVİ OYA
-Sevda'nın Ateşle İmtihani-
Ahmed Günbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | ??
Edebiyat Kitaplığı - Roman | ??

EDİTÖR
??

KAPAK TASARIMI
??

İÇ TASARIM
Nur Kayaalp

1. BASKI
Eylül 2020, İstanbul

ISBN
??

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3
Baha İş Merkezi A Blok Kat:2
Avcılar / İstanbul
Sertifika No: 44451
Telefon: (0212) 412 17 77

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

KAYBOLMADAN...

İnsanların güçlükle tırmanıp zirvesinde tutunmaya çalıştığı, etrafı korkunç ve  etin uçurumlarla çevrili en yüce da , sevgilinin kalbidir.

*Sarı mendilde hazan, mavi oyada umut...
A k gönül savaşıdır, vuslat diyorsan kazan...*

Şiddetli geçen kışın ardından bahar, canhıra  renkleriyle yeniden canlanıyordu... Yeşiliyle, moruyla, renklerin her tonuyla ve deseniyle, sihirli kokusuyla yeni bir hayat bah ediordu yeryüzü.

Ziraat Fakültesi son sınıf   rencisiydi Tarık. Üniversitenin muhteşem deney bahçesini dolaşıyordu. Tabiat âşığı delikanlının gözlerinde hüzün vardı etrafı seyrederken. Başarılı bir   renciydi. Birkaç gün önce bölüm başkanı onu makamına  a ırıp asistanlık teklifinde bulunmuştu:

“Notların m kemm l, üniversitede kalmayı arzu ediyorsan seni asistanım olarak yanımda görmeyi çok isterim.”

Tarık’ın aklının köşesinde bile yoktu üniversitede kalmak. Nazik, saygıda kusur etmeyen bir duruşu vardı Hoca’sının karşısında:

“Bunu şimdiye kadar hiç düşünmemiştim Hocam.”

Hoca, Tarık’ı derin ve anlamlı bir bakışla süzdü. Kısa bir sessizliğin ardından sakın bir lisanla iz bırakıyordu Tarık’ın üzerinde:

“Sen bir düşün istersen. Yarın bana kesin cevabınla gel.”

Tarık hiç beklemediği bu teklif karşısında şaşkıncı aslında. “Baş üstüne Hocam...” diyebilmişti sadece...

Aradan iki gün geçmesine rağmen uğramamıştı Hoca’sına. Bölümdeki arkadaşlarıyla oldukça mesafeliydi Tarık. Aslında içine kapalı bir delikanlı değildi. Bulunduğu her ortamda kendini hissettiren tavırla, tartışılmaz bir liderlik ruhuna sahipti. Aklında ve kalbinde; babası ile iki akrabası, Fransa’da kendisiyle aynı bölümü okuyan sütkardeşi ve adını yüreğinin mahzenlerinde sakladığı bir kız vardı sadece...

Henüz ergenlik yıllarının başında annesini kaybetmişti Tarık. Babasıyla, halasının oğlu ve onun eşiyle birlikte dört kişilik bir aile olmuşlardı. Okulunu en iyi dereceyle bitireceğine dair babasına söz vermişti.

Son günlerde sınıfın gündemini meşgul eden bir hadise vardı: “Bölümün çılgınları” olarak tanınan ve varlıklı ailelerden gelen çocukların oluşturduğu gruptan Filiz adlı bir öğrenci, Tarık’a gönül vermişti. Deli divane olmuştu onun için. Tarık nereye gitse peşindeydi. Gruptaki arkadaşları defalarca uyar-mıştı Filiz’i, ama arkadaşları kendisiyle alay etmesine rağmen, gönlüne ferman dinletemiyordu.

Filiz, bulundukları kentin en zengin ailelerinden birinin kızıydı. Bu yaşına kadar ailesi tarafından bütün maddi arzuları yerine getirilmişti. Lüks arabası, arkadaşlarını bile kıskandıran son model bir motosikleti vardı. Zaman zaman babasının göz kamaştıran yatında ağırılıyordu arkadaşlarını.

Son günlerde yüreğine düşen sevdâ onu çılgına döndürmüştü. Genç kız, birine gönül verdiğinde karşılık görememişse, o yüreğin para ile satın alınamayacağını anlamıyordu. Ayrıca Filiz, Tarık'ın gönlünün boş olup olmadığından habersizdi, dahası bunu öğrenmek gibi bir derdi de yoktu!

Uzun zamandır beyninde bir fotoğraf asılıydı Tarık'ın. Adını kimseye söyleyemediği biri vardı... Masum, lisana dökülemedi, onun da tek taraflı düşlediği bir sevdâ vardı yüreğinde. İşte o gizli sevdâ şâir etmişti Tarık'ı. Tabiatı aşkla bakışı, çiçekleri aşk dolu pırıltılarla süzüşü ve aldığı her içli nefes, o gizli sevdanın kalbine dokuduğu desenlerin yansımasıydı. Karşı cinsten kimseye alıcı gözle bakmayışı, kalbini kuşatan ve tek taraflı sandığı bu masalsi sevdâya sadakatindendi...

Duygularını şerh eden şiirler yazıyordu zaman zaman... Mısraların derûnunda o vardı ama adını asla yazmıyordu kalem. "Ya duyan olursa?" korkusu vardı yüreğinde. Tarık belki de hiçbir zaman sır bozumuna uğrayamayacak bir sevdâ taşıyordu kalbinde. Üstesinden gelemeyeceğini düşündüğü hüznü bu yüzdendi.

Üniversitenin bahçesinde tek başına dolaşırken, dallarında baharın tomurcuklarını taşıyan ağaçlara bakıyor ve sevdiğine yazdığı bir dörtlüğü mırıldanıyordu Tarık. Kendisine yaklaşan üç kız ile iki delikanlıdan oluşan beş kişilik macera grubundan habersizdi. Öylesine dalmıştı ki içli bir söylenişteydi dudaklarını terk eden mısralar. En cılız bir kıpırdanışın dahi velvele koparabileceği bir sessizliğe mahkûmdu beyni...

*"Kibritle kav çakıştığında bir heyecan sarar ya insanı!
Bilmezdim gönüllere düşen cemrenin nasıl şey olduğunu.
Cehenneme döndürdün sineyi cânâ, hoş gör sürçülisanı..."*

*Şaşkın, çok geç fark ediyor yangının yürekte tutuştuğunu,
Gözlerindeki efsunlu kıvılcımlar susturuyor lisani,*

*Ben kibrit oldum sen kav... Seyret sevdanın ateşle
imtihanını.”*

Tarık her şeyden habersiz, iç dünyasındaki hasret dağlarını mısralarla eritmeye çabalıyordu. Etrafını izliyor gibiydi ama aslında gördüğü bir şey yoktu... “Bölümün çılgınları” sessiz adımlarla yaklaşıyordu Tarık’a. Bununla birlikte onları sessizce takip eden, aralarında belli bir mesafe bırakarak görünmez olmaya çalışan biri daha vardı; bu kişi, bölüm başkanlarından başkası değildi. Bu zincirleme takip tesadüf müydü, yoksa tevafuk mu, henüz belli değildi...

Çılgınlar grubunun gözleri Tarık’ın üzerindeydi. Kendini belli etmeden biraz uzaklarında bekleyen bölüm başkanının anlamlı bakışları az ilerisinde oluşan fotoğraf karesinde odaklanıp kalmıştı... Güngörmüş, babacan ve tecrübeli bir profesördü bölüm başkanı. Hayatı umursamadıklarını bildiği çılgın grubun hedefinde Tarık’ın bulunduğunu görünce, olacakları merak edip sessiz bir takibe başlamıştı onları ve kısa bir mesafeden seyretmeye başlamıştı...

Çılgınlar grubuydu onlar. Bölüm başkanı, oldukça yakından tanıyordu onları. Alt sınıftan dersler bırakarak son sınıfa kadar gelmişti hepsi. Eğlenceden, maceradan ve çılgınlıktan “fırsat bulamadıkları için” ders çalışamayan talebelerdi. İşte, hayatı umursamayan bu grubun arasında Tarık’ı görünce tedirgin olmuştu Hoca.

Bahar, şahıdır mevsimlerin... Okulun botanik bahçesinde tam da hünerlerini sergileme zamanındaydı mevsim. Hava, su ve toprak, ezeli ve ebedî bağlarının en anlamlı günlerini yaşıyor, şahane dekorlar oluşturuyordu gözlerde.

Ilık, sevecen bir rüzgâr, ağaçların sihirli dallarından süzülerek, yeryüzünün can suyu olan sağanakları müşfik dokunuşlarla indirdikçe toprağın bağrından fışkıran filizler de bahar sergisinin desenlerini değiştiriyor, doğayı diriltiyordu... Yeşil,

göz alıcı tonuyla gülümserken, çiçekler de güneş ışınlarının esrarlı dokunuşlarıyla renklerin cümbüşüne dalıyordu.

Tarık tabiat dostu, şair ruhlu, doğaya âşık bir delikanlıydı. Kendisine bir nefes kadar yaklaşan Filiz'den ve az ilerisinde bekleyip olacakları seyreden maceracı gençlerden haberdar değildi. Kendi dünyasına öylesine dalmıştı ki... Biraz daha arkada olan bölüm başkanlarından da hiç kimsenin haberdar olmaması garip bir sahne oluşturunuyordu bahçede.

Tarık, ayaklarının dibinde yeni filizlenen çiçeklere baktı bir müddet, sonra dünyadan habersiz, kafasını yukarı doğru hafifçe hareket ettirip mahmurlaşan bakışlarını, gölgesinde durduğu kayısı ağacının dallarına kenetledi... Çiçeklenen dallar, tomurcuklarını çoktan patlatmış, meyveye durmuştu.

“Bahar, ölü toprak ve yapraklarını döken ağaçlar için dirilişin müjdesidir evlat.”

Tarık, yalnızlığı içselleştirdiği günün akşamında, aynı ağacın altında dururken bir ses bozuyordu yalnızlığını. O sesin sahibi, çılginlar grubunun biraz ötesinde sessizce bekleyen bölüm başkanlarından başkası değildi. Kulaklarına o sesin yankısı dökülüyordu hâlâ. Göz göze geldiklerinde Hoca, Tarık'ın zihninden geçirdiklerinin tercümanıydı sanki:

“Ölüm yok oluş değildir evlat. Sınanmak için gönderildiğimiz şu fani âlemde sonsuzluk diyarına geçerken, ruhun boyut değiştirmesidir ölüm dediğimiz şey. Ruhun sınavı tamamlandığında, topraktan ödünç aldığı beden elbisesini toprağa iade eder beden. Bu yurt, yaşadığın mekânlar, her şey fanidir. Ruhun, topraktan aldığı beden elbisesini toprağa geri verdiği zaman, sonsuzluk diyarında cennet muştusuyla yüzleşmek istiyorsan, Allah'ın emrettiklerine yakın, yasakladıklarına uzak durmalısın.

Toprağın bağrında filizlenir çiçekler ve ağaçlar meyveye durmadan önce gonca verir dallar. Bizler İlâhi senaryoya aldırış etmeden, taze ve şirin baharları bekleriz kışların ardından.

Ağaçların dalları yılda bir defa gonca verir evlat, oysa insanların alnı Sonsuzluğun Sahibi'ni noksan sıfatlardan tenzih için yere kapadığında açan secde çiçekleri, bütün çiçeklerin şahıdır...”

Filiz, Tarık'ın dalgınlık uykusundan uyanmasını sabırla bekliyordu. Az önceki manzara hiç bozulmamıştı. Bölüm başkanı biraz uzaklarında bekliyordu. Filiz, Tarık'a soluğu ulaşacak kadar yakındı, birkaç metre ötesinde dört arkadaşı daha vardı.

Hocaları meraktaydı. Duymayabilirdi az sonra konuşulacakları ama az çok tahmin edebiliyordu. Tarık bölümün en yakışıklı, şık giyinen ve not ortalaması en yüksek öğrencisiydi. Onun bir macera rüzgârına kapılıp kaybolmasını istemiyordu. Daha birkaç gün önce Tarık'ı makamına çağırması, ona asistanlık teklifinde bulunmuştu. Şaşırıp kalmıştı Tarık. “Hiç düşünmedim Hocam, babamın aklında da birlikte çalışabileceğimiz düşüncesi var...” demişti. Hoca, o günden beri olumlu veya olumsuz bir haber bekliyordu Tarık'tan.

Çılgınlar grubunun Tarık'a yaklaştığını görünce dayanamamıştı. Derslerden biliyordu Filiz'i; kulakları anlatılanlara kapalı, gözleri ise sürekli Tarık'ın üzerinde olurdu. Hoca'nın onları takip etmesinin sebebi, Tarık'ın onlara karşı nasıl bir tavır sergileyeceğini merak ediyor olmasıydı. Anlaşılan sabrı kalmamıştı Filiz'in. Ani ve heyecan dolu bir ses bölüyordu dalgınlığını:

“Tarık, merhaba!”

Belinlemişti adeta. Anlamsız bir seyirdeydi Filiz'i karşısında gördüğünde. Derin bir nefes alıp toparlandı, önce istemsiz bir seyir tutturdu Filiz'in üzerinde. Ona karşı kayıtsız kalmayışının ifadesi gibiydi az önceki selama verdiği karşılık:

“Merhaba!..”

Gözlerinde alınganlık vardı Filiz'in, sözlerindeyse sitem ve naz...

“Sen yalnızlığı ne kadar da sever oldun arkadaşım?”

Tarık, Filiz’in bu sözlerine anlamlı ve soğuk bir karşılık verdi. Sesindeki renk, aynı mesafedeydi:

“Yalnızlık değil bu. Toprağın efsane hüneri karşısında mest olunca dalıp gitmişim öyle.”

“Seni yalnız bırakmayız arkadaşım.”

Filiz işaret parmağıyla biraz ötelerinde duranları gösteriyordu Tarık’a:

“Bak, karşında duran arkadaşlarım ve ben... Beş kişilik aslanlar gibi grubumuz var ve sen davet edildiğin halde gelmeyerek bu grubun eksiği oluyorsun...”

Tarık, Filiz’in işaret ettiği noktaya bakarken sakindi ve hissedilir derecede kaygısızdı:

“Üniversitede artık sınav heyecanı var. Hep birlikte final günlerine yaklaşıyoruz. Talebelik hayatının veda sirenleri çalmaya başlamışken başka şey düşünemiyor insan.”

“Aramızda ders notları en yüksek olan sensin. Biz hem eğleniyor hem de bitirmeye gayret ediyoruz. Üniversite günlerinin tadını çıkarmak istiyorsan grubun eksiğini tamamlamalısın. Açıkça söylüyorum sana, duysana beni! Peşimde dolaşan onca insana ne kadar uzak ve umursamazsam, sana da o kadar yakın ve umut doluyum. Geçici bir hevesten ibaret değil hislerim. Son model arabaların, yatların ve katların emrinde olduğu bir hayatı istemez misin?

Babama bile bahsettim senden. Sen sevmişsen her şey uygundur, dedi bana! Sevdigimi söyledim ama sevdiğime gelince susmak zorunda kaldım. Şayet maddiyat hususunda bir çekincen varsa güven bana, hayat boyu bendensin. Bu akşamki davetimi kaçırma ne olur! Arkadaşlarımla dilinde alay konusu oldum senin yüzünden.”

Tarık, kulağına dökülen sözlerin çalkantısını yaşıyordu Filiz’i hayretle seyredirken:

“Arabam ve kendime göre harcayacak kadar param var çok şükür Filiz. Davetine katılmamamın sebebi tahmin ettiğin türden bir şey değil.”

Her şeyi göze almıştı Filiz, “İtiraz yok!” diyordu. “Bu akşam arkadaşım, bir defalığına bile olsa bize katılmanı istiyorum. Hoşuna gitmezse bundan sonra katılmayabilirsin.”

Yakaran bir sesi vardı Filiz’in. Ağlamaklıydı. Gözlerinden sızan yaşlar damla damla asılıp düşüyordu yanaklarına. Acı yutkunuşlarla hıçkırıklarını bastırıyor gibiydi... Sözcükler titretti Filiz’in dudaklarında. Duydukları şoka uğratmıştı Tarık’ı:

“Sana olan hislerimle arkadaşlarım bile alay etmeye başladı. Bu akşam davetime katılmazsan onurum acımasızca kırılmış olur, lütfen yapma bunu bana Tarık!..”

Tarık, ne yapacağını şaşırmıştı, Filiz’in gözü ise arkadaş grubuna kaymıştı. “Grubun içinde bir ben yalnızım.” diyordu dolukan sesi. “Hiçbirine umut vermedim senin için.”

Grup arkadaşları, biraz ilerilerinde bekleyen bölüm başkanlarının kendilerini seyrettiğini fark etmişti. Tarık önce birkaç adım uzaklarında bekleyen gruba baktı, sonra da onların baktığı yere kaydığını gözleri. Bölüm başkanı vardı bakışlarının döküldüğü noktada. Onunla göz göze gelmişlerdi. Herkesi aynı anda hayrete düşüren bir hareketlilik vardı.

Bölüm başkanı Tarık’ı yanına çağırmak için el işareti yapmıştı. Tam da Tarık’ın gönlünü ettiği kanısına varmışken, Filiz’i fena halde öfkelenmişti son sahne. Az önce havalanan elin çağrısına uymuştu Tarık. Vakit kaybetmeden, yönünü Hoca’sına dönüp adımlarını o istikamete doğru hızlandırdığında Filiz’in yüzündeki gerginlik ve kısık sesindeki öfke düşmüştü:

“Adama bak ya!.. Resmen yapıştı Tarık’a. Onu kendi kızı için mi düşünüyor ne!..”

Filiz kahrolmuş edasıyla bakakalmıştı Tarık'ın arkasından. Bulunduğu yerden kıpırdamamıştı... Ne de olsa Hoca'sıyla konuşuktan sonra yanına döner umudu vardı. Tarık bir nefeste varmıştı bölüm başkanının yanına. Grubun gözleri onların üzerindeydi ve Filiz, perişan bir haldeydi buharlaşan gözlerinin ışıkları bölüm başkanı ile talebesinin üzerine dökülürken... Tarık, Hoca'sını saygılı bir duruşla selamlamıştı:

“Buyurun Hocam, bir emriniz mi vardı?”

Tarık'ın sözleri gülümsetmişti bölüm başkanını:

“Emir değil evlat, hatırlıyorsan yarım kalan bir görüşmemiz olmuştu seninle. Seni arkadaşlarınla bir arada görünce aklıma geldi.”

“Babamla henüz görüşemedim Hocam.”

Hoca biraz ilerilerinde bekleyen öğrencilere göz attı, sonra Tarık'a döndü, kısık sesle sitemli sözler etmeye başladı:

“Tam da üniversitenin bitimine yaklaştığımız şu günlerde kendine yeni arkadaş olarak, ‘çılgınlar grubunu’ mu buldun?”

Tarık yutkundu, kekeledi, o da kısık bir sesle cevapladı Hoca'sını:

“Aynı bölümdeyiz onlarla Hocam. Selamlaştık sadece.”

“O grubu çok iyi tanıyorum. Onlar mezun olmak için değil, sosyalleşmek için gidiyorlar üniversiteye. Az sonra özel araçlarına atladıkları gibi soluğu hangi eğlence mekânında alacakları meçhul. Akşam evlerine geç saatlerde yorgun ve bitkin döndüklerinde dünyadan intikam, hayattan kâm aldıklarını sanacaklar. Ne ders çalışmaya zaman ne de gayesizliğe derman bulabilecekler. Sen de onlar gibi olmak mı istiyorsun yoksa?”

“Hayır Hocam. Benim bir gayem var. Botanik bahçesindeki ağaçlara, toprağa ve çiçeklere bakıp tefekkür ederken selam verdi o kız. Israrla, bir defalığına olsun davetini kabul etmemi istedi. Acıdım, tam teklifini kabul edecekken siz çağırdınız ve inanın kararımı bildirmeden yanınıza geldim.”

Buruk bir tebessüm vardı Hoca'nın dudaklarında:

"Anlamıştım... Böyle kabullerde, bir defadan bir şey çıkmaz, düşüncesi hâkimdir insanlarda. Fakat bunun öyle olmadığı tecrübeyle sabittir. Bir defalık diye başlayan her şey, önünde sonunda tiryakiliğe dönüşür evlat. Benden söylemesi... Davetlerine gitme, onların arasına karışma, onlardan uzak dur. Tabii bu bir emir değil sonuçta. İstiyorsan gidebilirsin de... Karar senin..."

"Müsaadenizle Hocam..." derken, mahcup bir eda ile eğmişti başını Tarık. Tam da adımlarını gidişe hazırlarken son bir isteği vardı Hoca'sının:

"Ha, unutma, yarın son dersin ardından bekliyorum seni. Mutlaka uğramalısın, senin için hayati olabileceğini düşündüğüm bir armağanım var. Tabii kabul edersen..."

Hicaplı bir duruşu vardı Tarık'ın:

"Estağfurullah Hocam."

"Şimdi gidebilirsin."

"Sağ olun Hocam, yarın mutlaka yanınıza uğramaya çalışacağım."

"Güle güle evlat, arkadaşlarını daha fazla bekletme."

Grubun az önceki duruşu hiç bozulmamıştı. Filiz bıraktığı yerde, diğer arkadaşları da onun biraz uzağında bekliyorlardı. Tarık, kendisini aynı noktada bekleyen kızın yanına döndüğünde sıkıntılıydı. Filiz'in öfkesi dinmemişti ve kahırlı bir sesle karşılıyordu Tarık'ı:

"Ne istiyor o senden? Yoksa asistanlık teklifinde ısrar mı ediyor hâlâ?"

"Yok..." diyebilmişti Tarık. Sanki zorlanıyordu Filiz'le konuşurken. "Yarın son dersin çıkışında yanına uğramamı istedi."

Asabi bir rengi vardı dudaklarından süzülerek çıkan sesin:

"Gitme bana kalırsa."

Tarık anlamlı bir bakış bırakmıştı Filiz'in gözlerinde:

“Neden?”

“Bilmem, öyle işte.”

Arkadaş grubunun gözleri üzerlerindeydi. Hoca arkasına bile bakmadan yürüyüp gitmiş, gözden kaybolmuştu. Tarık, hüzünlü bakmıştı Filiz'e. “O nazik davetinden dolayı teşekkür ederim.” dediğinde Filiz, kendini büyük bir umudun heyecanına kaptırmışa benziyordu. Tarık daha sözlerini tamamlamadan ortalığı velveleye veren bir haykırıştaydı:

“Geliyorsuuun!..”

Bu haykırış az ileride bekleyen arkadaşlarını bile hayrete düşürmüştü, ancak sözün bitiminde hançer yiyen bir yüreğin çırpınışlarını yaşıyordu Filiz:

“Bu akşam yapılacak çok daha önemli bir işim var, kusura bakma. Az önce arkadaşlarım aradı ve buluşma sözü verdim onlara.”

Filiz'in gözlerinden sağanaklar boşalmaya başlamıştı. Puslu görüyordu etrafını:

“Onlar da bizimle gelsinler. Davetlimsiniz.”

Tarık, başka hiçbir şey söylemeden grup arkadaşlarını ve Filiz'i arkada bırakarak ters istikamete doğru yürüyüp giderken, arkadaşları Filiz'in etrafını sarmıştı. İçlerinden bir delikanlının sözleri hoyrat hançerler gibi saplanıyordu Filiz'in beynine:

“Boşuna umut bağlama ona, fakir ama gururludur, demiştim.”

Söz sahibi delikanlıya kindar bir bakışı vardı Filiz'in... Başka bir delikanlının konuşması girmişti araya:

“Onun babası, Kara Mahmut Çiftliği'nin kâhyası. Bildiğiniz gibi varlıklı değil ama muhtaç bir ailenin çocuğu da sayılmaz. Senin gibi zengin kızının ısrarına kayıtsız kaldığına bakılırsa gönlü boş değil bence.”

Filiz arkadaşlarına kibirli bakmıştı. Sarf ettiği sözler gözle-
rindeki ışıkların belgesi gibiydi:

“Pes ettim zannetmeyin! Şimdiye kadar arzulayıp elde ede-
mediğim hiçbir hayalim olmadı.”

Kız arkadaşlarından birinin sesi yankılanıyordu Filiz’in
kulaklarında:

“İnatlaşıp kendini boş yere üzmemelisin. Gönül işi bu,
yeri gelir, dünya güzeline ve maddi imkânlarla bile meydan
okur arkadaşım.”

Tarık, derin düşünceler eşliğinde arkasına bile bakmadan
uzaklaşmıştı çılgınlar grubundan... Gülüp geçmişti Filiz’in
pervasız davranışlarına. İçsel bir sesin, “Seninle benzer sıkın-
tılar yaşıyoruz, kusura bakma.” deyişi onun yüreğinin de tek
tarafı bir sevdanın kuşatmasında olduğunu itirafçısıydı.

“Ben ne adını duyurdum kimseye ne de umut ekdim kal-
bime. Karşılıksız bir aşkın hüznünü, hasretini ve hicabını
hülyalarımda en tedirgin duygularla yaşıyorum aylardır. Ha-
yallerimde gezdirdiğim kızın karşısına çıkıp gözlerinin içine
bakmaya cesaretim bile yok. Senin gibi emrivakileri, buyur-
ganlığı düşünmedim... Belki sevilen yüreğin meyli yoktur da
incinir diye.”

Filiz’in, peşinden hızlı adımlarla yaklaştığının farkında bile
değildi. Arkadaşlarıyla buluşacaklarını hatırlamıştı. Aracını
park ettiği yere geldiğinde Haluk ile Âsım vardı karşısında.

Tarık’la göz göze gelen Âsım, “Senin arabayı park ettiğin
yeri bulup çıkışını bekledik.” diyordu. Haluk ve Âsım’la se-
lamlaşma fırsatı bulamamıştı Tarık. Tam o esnada Filiz, nefes
nefese kendisine yetişmişti. “Önce arkadaşlarıyla tanıştır beni.
Bu akşamki efsane deniz gezisine hep birlikte çıkalım. Arka-
daşların da davetli!” dediğinde Tarık şaşkınlardaydı.